

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy hóra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.

kir. itélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.

a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A városok és az államosítás.

Pécs, 1900. május 30.

A városok küldötteinek győri kongresszusán a közjogi résznél s az oktatásügy kérdésénél is sok szó esett az államosításról s a közhangulat inkább hajlott az önkormányzati hatáskör és tevékenység kiterjesztése felé, mit leginkább bizonyít az, hogy az előadói tervezetnek azt a részét, a mely arról szólt, hogy a városok hatósági szervezete az állami organizmusba beillesztessék, egyszerűen kihagyták, ellenben elfogadták Aidinger Jánosnak azt az indítványát, hogy a törvényhatósági városok községi szervezetének megállapítása saját autonóm jogkörükbe utaltassék.

Világos ebből az az intenció, hogy a városok közvéleménye a közigazgatásnak a városokban való államosítását ellenzi, nagy hibának tartjuk azonban, hogy a városok kongresszusa ezt nem merte nyíltan proklamálni, hanem a hatósági szervezetet egészen mellőzve a községi szervezetnél az ellenkező túlságba csapott át s ennek megállapítását egészen az autonóm jogkörbe kívánták utaltatni. A törvényhozás sehoh se mond le arról a jogáról, hogy megállapítsa azokat a kereteket, a melyeken belül s azokat az elveket, a melyek alapján szervezendő minden községi adminisztráció. Az a kívánság tehát, hogy a

városok községi szervezetének megállapítása tisztán a városok autonóm jogkörébe utaltassék, megvalósulni nem is fog.

De igenis megvalósítható lett volna az a kívánság, hogy a városok hatósági szervezete vételessék ki az állami centralizáció alól s az állam az ő adminisztrációjának közvetítésével bizza meg az autonóm városi hatóságokat. Még azokban az államokban is, a melyekben az állami centralizáció valósággal dühöng, a városi hatóságok kivételt képeznek s autonóm hatáskörükben látják el az állami adminisztráció feladatait. S ez természetes is, mert a városok hatósági és községi szervezete nem határolható el oly szigorúan, hogy a községi feladatokat önkormányzati, az állami feladatokat pedig állami közegek lássák el. Itt okvetlenül választani kell a két ellentétes elv között s vagy azt mondani, hogy lássa el az állam az egész adminisztrációt a városokban a saját közegei által, akiket aztán a községi vonatkozású eljárásukban ellenőriz a városi közönség autonóm képviselője, vagy azt, hogy az az egész igazgatást autonóm városi szervek teljesítsék, a melyek az állami igazgatás közvetítését képező funkciókra nézve állami felügyelet alatt állanak. De hogy a városokban a hatósági szervezet állami, a községi szervezet pedig autonóm legyen, az tisztára képtelenség.

A másik kérdés, hol az államosítás szövege került, az oktatásügy volt, a melynél a győri kongresszus elfogadta az előadó javaslatát, mely szerint a népiskolák és ezekkel kapcsolatosan a tanítókat és tanítónőket képező iskolák az egész vonalon államosítandók. Ennél a kérdésnél tehát cserben hagyta a kongresszust az önkormányzatnak az a hő szeretete, a melyről a községi szervezet tárgyában hozott határozata tanuskodik; még pedig annyira, hogy elvetették még Debrecen városának azt a közvetítő indítványát is, a mely az elemi iskolákat s a velük kapcsolatos tanítóképzőket a hazafias vallásfelekezetek kezében meghagyni kívánta, ha ezzel szemben nemzetiségi tekintetben aggály nincsen s a felekezetek iskoláikat önmagukból fenntartani képesek.

Ezt a túlságos államosítási követelést bizonyára az az óriási teher idézte föl, amely a városokra iskoláik fentartásából nehezedik. Hogy tovább ne menjünk, itt van Pécs városa, a melynek tanügyi költségvetése megközelíti a százezer forintot, az épületekben fekvő óriási tőkét nem is számítva s ebből beiratási és tandíjából alig térül meg 10.000 forint. Már pedig tudjuk, hogy ezeket a városi tanintézeteket nagy mértékben veszik igénybe gyermekeik számára azok az állami alkalmazottak, a

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Huszárszerelem.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —
Irtá: Horkai Elemér.

... Emlékszik még nagyságos asszonyom arra a tensesen szép augusztusi délutánra, midőn szinte önteledező bolyongtunk a kegyed kertjének nyíló esthajnalokai között? Elég profánul — magam szakítottam félbe a bennünket körülövezett varázslatos csendet:

— Nézzen csak oda nagyságos asszonyom — szóltam — arra a hófehér virágos jázminbokorra. — Látja azt az aranysárga szárnyu, sötétkék himporos lepkét? Igen? Nézze, mily szomjasan szívja kunkorodó csápjáival a kis virág porzóit közül az édes mézet, s hogy megremeg a hófehér kis virág a lepke, tüzes, forró csókja alatt.

Ugy-e bár, most már nem látja azt a pillangót? No persze, hogy nem. Mert a kis hamis egy-kettőt még libbentett aranyos szárnyaival, aztán büszkén, mintha sohasem ismerte volna a jázmin, tovább szállt s valami kacér, szinte mosolygó modorban összekunkorította ismét csápjait s ott illegette magát egy rózsaszínű jácint fölött, aztán mintha megrészegítette volna a virág édes illata, lassan, méltóságteljesen bocsájtkozott alá s mint az érzelmek paroxizmusában elernyed szerel-

mes, bédultan hajlott rá a rózsaszínű jácintra. Tudja nagyságos asszonyom, hogy hívják ezt a kacér, hűtlen kis pillangót? Nem? Nos én megmondom. „Huszárszerelem“ a neve! . . .

*

Megütközve, szinte sértődötten bámult a szép fiatal asszony a kezében tartott névjegyre, s tágra nyitott szemekkel olvasta:

»Dorner Frigyes cs. és kir. huszárfőhadnagy.«

— Hallatlan merészség! — sziszegte apró, hófehér fogai között, aztán a várakozó eselédhez fordult:

— Mondja meg a főhadnagy urnak, hogy várom!

Csak azért is! — folytatta durcásan magában — hadd lássa az az ember, hogy boldog tudtam lenni ő nélküle is.

Valami ideges, hirtelen mozdulattal igazította meg a haját, kezével végigsimította kipirult arcát, aztán az ajtó felé fordult, melyben sarkantyucsörögve állt meg a bejelentett főhadnagy. Ördögien szép férfarc volt. Egyike ama keskeny, szinte arisztokratikus metszésű arcoknak, melyek a maguk férfias, napbarnított színükkel szinte praedestinálva vannak arra, hogy az asszonyok kivétel nélkül belejűk szeressenek.

A főhadnagy katonás meghajlással, tetszesen akarta üdvözölni a szép asszonyt, de ez nem engedett időt arra.

Haragos pillantással mérte végig az elegáns, karcu alakot.

— Főhadnagy ur — mondta villogó szemmel — ez igazán . . .

— Merészség! — vágott szavába Dorner — melylyel betörni merészkedtem az ön családi szentélyébe. De talán emlékszik még nagyságos asszonyom . . .

Az asszony ijedt, tiltakozó mozdulattal nyújtotta ki kezét a főhadnagy felé:

— Nem emlékszem és nem is akarok emlékezni semmire. Tudja: semmire.

— Végtelen sajnálom — mondta előzőkeny mosollyal Frici — hogy »kellemetlen« emlékeket kellett önben keltenem, de nem tehetek róla. Különben is igen rövid leszek.

— Foglaljon helyet főhadnagy ur — szólt a fiatal asszony szeliden, s szinte szégyelte már, hogy az imént annyira idegessé lett. — Mi köze neki a régi emlékekhez? Ha ennek az urnak itt vele szemben tetszik régi emlékeket feleleveníteni, ám tegye! Ő rá ez semmi hatással sincs. Volt valamikor köze ehhez az érdekes arcú, szép huszárhoz, de most? Most már asszony s igazán egész közömbös reá nézve ez az ur.

Mindamellett azonban nem állhatta meg, hogy egy figyelmes, fürkésző tekintettel hirtelen végig ne fusson Fricin, kiről valami furcsa, sajátágosan fájdalmas érzéssel konstátálta, hogy még szebb, daliásabb, mint »akkor« volt.

Dorner főhadnagy ezalatt helyet foglalt az izléses berendezésű szalon egyik karszékében, aztán arcát kezébe támasztva, kimondhatatlanul bus, szentimentális arckifejezéssel nézett a pamlagon ülő fiatal asszonyra, aztán

kik azok fönntartásához pótdók alakjában nem járulnak hozzá.

Érthető tehát, ha a városok ez alól a nagy teher alól szabadulni igyekeznek s azt az államra áthárítani akarják, annál is inkább, mert a városokat már a saját reputációjuk is kötelezi, hogy tanintézeteket magasabb színvonalra emeljék, a mi aztán előidézi azt, hogy ezeket nemcsak a saját lakosságuk gyermekei veszik igénybe, hanem nagy számmal tódulnak oda a vidéki jómódu szülők gyermekei is, akiktől a csekély tandíjon kívül más hozzájárulás nem követelhető.

De a milyen jó néven veszi a kormány a törvényhatóságoktól az államosítási törekvést a közigazgatás terén, annyira fázik a városok iskoláinak államosításától s Aidinger János a győri kongresszuson ki is jelentette, hogy az államosítás ezen a téren nem is fog hamarosan megvalósulni.

Hogy mi az oka ennek a különös jelenségnek, mikor a kormány a közigazgatásnál mindig a magyar nemzeti szempontot tolja előtérbe, mikor az államosítást sürgeti, de idegenkedik az iskolák államosításától, a melylyel pedig hathatóssabban mozdíthatná elő a magyarosodás ügyét, azt könnyű kitalálni, ha figyelembe vesszük, hogy a közigazgatás államosítással óriási mértékben megnövekednek a kormány hatalmi szférája, míg az iskolák államosításával ez a hatalmi terjeszkedés nem felelne meg a vele járó költségeknek.

A mikor tehát a győri kongresszus a biztos eredménytelenség tudatával mégis sürgette a népiskoláknak és tanítóképzőknek az egész vonalon leendő államosítását, nem végzett komoly munkát, hanem eltemette ezzel azt az orvoslási módot is, a mely talán inkább kecségetett volna eredménynyel.

Van nekünk már törvényünk, a mely

elrendeli, hogy ha a községi iskolák terhe meghaladja az összes állami adók 5%-át, a tulkiadás az állami költségvetésből térítendő meg. Csak ennek a törvénynek a szigorú végrehajtását kellett volna tehát erélyesen megsürgetni s a városok jelentékeny teherföllettől szabadultak volna meg, mert nincsen város az országban, a mely ezen a címen jelentékeny állami hozzájárulásra igényt ne tarthatna.

De a kongresszus augurjai sokat malkoltak, hogy semmit se fogjanak, mert az egész iskolai teher áthárításának kísérletére a kormány egyszerűen azzal fog válaszolni, hogy ez lehetetlen, de nem is méltányos s az egész marad a régiben.

Hírek.

Pécs, 1900. május 30.

Egy asszony az uráért.

A ma reggeli postával illatos levélkét kaptunk. Helybeli volt a levél s kedves kerek betűi női kézzel tanuskodtak. Az is oda volt írva a borítékra, hogy a szerkesztőség saját kezébe adandó s az is hogy sürgős!

A levél tartalmát szóról-szóra itt közöljük, természetesen a helyesírási hibák kijavításával. Ime:

— Igen tisztelt szerkesztőség!

A tegnap esti »Figyelő«-ből rémülve olvastam, hogy az iparkamarában pénteken ülés lesz, a mikor is a felett határoznak, hogy kiket küldjenek ki tanulmányutra a párisi világkiállításra.

Rémülve olvastam ezt pedig azért, mert az én uram is folyamodott a tanulmányi ösztöndíjért s ha megszavazzák neki a kamarában pénteken, akkor ki is megy Párisba.

Mar most tessék képzelni az én rettentő helyzetemet.

Másfélév óta vagyok férjnél. Szeretem az uramat, ő is szeret engem s e hitvesi szeretet élő tanubizonyítéka az a kis baba, a mely most is itt sir mellettem, a hogy ezt a levelet — magam is sirva — írom.

Volt-e már ön, kedves szerkesztő ur,

Párisban? Ezt azért kérdezem, mert a lapjában még sohase dicsekedett vele, mint teszik azok a mameluk lapszerkesztők, a kiknek könnyű Párisba menni, mert még oda is — potyajegyet kapnak.

Nos hát akár volt, akár nem volt, kedves szerkesztő ur s akár tervez az önök lapja is párisi kirándulást, mint más vállalkozó szellemű ujságok, akár nem: én csak kimondom, hogy az a párisi világkiállítás csak a szegény férjes asszonyok kétségbeesztésére van kitalálva.

A kereskedelmi miniszter ur is jobban meggondolhatta volna a dolgot, mielőtt még ösztöndíjak ígérgetésével felkeltette volna a vágyat a férjekben, hogy a párisi kiállítást megnézzék! Igaz, hogy a miniszter már nem fiatal házas s mikor fiatal házas volt, még csak nem is álmodott a miniszterségről, de azért neki mégis csak kellene gondolni a hon anyaira és a jövő nemzedékre is! Már pedig, mit csináljunk mi, fiatal hononyák, ha férjeinket oldalunk mellől abba az ujkori Babelbe csalogatják? S milyen lesz a jövő nemzedék, ha a honatyák fiataljai abban a Szodoma és Gomorhában hónapokat töltenek?!

Én nem engedem a jussom az uramhoz! Gondolják meg a pécsi iparkamara tisztelt tagjai, hogy mily bűnnek, fájdalomnak tesznek ki engem, ha az uramat elszakítják tőlem azzal, hogy kiküldik Párisba!?

Móta elvett, sohasem volt este a házam kívül tovább tíz óránál. Ölelő karjaim között pihen reggelig s tudtam minden lépéséről, a mit reggeltől este tizig tett.

S most egyszerre Párisba engedjem elmenni. Párisba, ebbe a bünfészekbe, a hol ha Rigó Jancsit is elcsábíthatta egy herceg, mért ne csábíthatná el az uramat, a ki hercegnőt még nem is látott?!

Ki adja azután nekem vissza a férjemet? Ki lesz a gyermekem apja? S ki kárpótol mindazokért a nélkülözésekért, melyeket ki kell állnom harminc kerek évig, míg a hűtlen és magáról bizonyára életjét soha többé nem adó férjemet a törvény holtá nyilváníthatja és én — ha ugyan keltek már vénen valakinek — újra férjhez mehetek?!

Azért tehát, igen tisztelt szerkesztőség, tegyék ki ezt a levelemet az ujságba. Én mondom, nem: kiáltom az egész világ előtt a pécsi keresk. és iparkamara pénteki közlése elé:

pillanatnyi zavart szinelve, egy férfi arcképet vett fel az asztalról, mely szinte gögösen terpeszkedett a többi arckép fölé:

— A kedves férje? — kérdezte sóhajtván.

— Igen! Férjem sajnálni fogja, hogy nem találkozhatott főhadnagy urral, de sürgős hivatalos teendői készítették arra, hogy — elutazzék.

— Annál jobb! — gondolta magában Frici, aztán egy nünansszal bússabbra vált arccal felsóhajtott.

— Istenem mily furcsa, kegyetlen is az élet! Ha elgondolom, hogy még nem is oly régen mily bizalmas jóbarátok voltunk, nem, mily eszeveszett szerelmesek s most ime: itt ülünk egymással szemben mint két teljesen idegen s én ostoba, még a férje arcképet szorongatom a kezeim között.

Élesen, gunyosan kacagott fel, aztán egy hirtelen mozdulattal letette kezéből a fényképet.

A fiatal, szép asszony arcán valami hirtelen támadt gondolat árnyéka suhant át. — Mosolyogva hajolt a főhadnagy felé:

— Csak öntől függött, hogy ne így, hanem másként történjék!

— Oh nem nagyságos asszonyom, nem rajtam mult. S ha ön nem szakított volna oly hirtelen és erőszakosan régi emlékeivel, bizonyára tudná, hogy nem saját akaratom, hanem a szerencsétlen körülmények okozták. — Hiszen tudja, hogy . . .

— Eh! Ne feszegessünk gyászos emlé-

keket — mondá az asszony erőltetett vidámsággal — beszéljünk másról.

A főhadnagy engedelmesen elhallgatott s arra gondolt, hogy vajjon érdemes volt-e a potrohos ezredesnek azt hazudni, hogy nagybátyja haldoklik s hirtelen elhagyva a századot, szabadságra utazni ehhez a fiatal asszonyhoz, kinek eper ajkairól leány korában nem egy csókot lopott, melynek ízét még eddig sem tudta elfelejteni.

— Bánom is én! — gondolta igazi huszáros könnyűvérséggel. Először csak lassan, lépésben, aztán hajrá! Hadd szóljon az a vad karrier az ostromhoz.

A fiatal asszony pedig ez alatt elmerült régi, édes emlékeinek fátolborított szürke világába, visszatért az otthon négy fala közé. A papa valami járásbírósi, örökké tintáskézű beamter volt, olyan igazi filiszter; a mama pedig, ki erősen tartotta a kezében a kormányt, nagyságos kisasszonyt nevelt egyetlen leányából. S a nagyságos kisasszony nem gondolva a gonddal, tizenhatéves lelkének minden ábrándjával, szívének minden lázisaival beleszeretett ebbe a szép huszárfiuba. Mit tudta szegény, hogy mit követel az élet? Szerelmes volt és boldog, ez a huszárfi pedig bolondította, hitegette, álomba ringatta, ahogy bolondítani csak ezek az aranysujtásos don Juanok tudnak.

Mikor aztán a gondos mama egy szép napon előállt a házasság kérdésével, azt híván, hogy a huszár már eléggé kikurizálta magát s itt volna az ideje, hogy komolyan szint

valjon, akkor a sneidig huszargyerek szívére tett kézzel esküdözött, hogy végtelenül boldog lenne, ha nőül vehetné azt, a kit szíve mélyéből imád, de hát hiányzik a kaució!

A szigorú előkelő mama, haragos ráncokba fodorította a homlokát s valami rettentetlen bátorsággal vágta a daliás huszár szemébe, hogy »a ki igazán szeret, annak nem kell kaució.« Tegye le a főhadnagy ur azt a fényes gunyát, legyen tisztességes hivatalnok ember, póstás, vasuti, vagy ilyesmi, mert hiszen tette hozza a mama ábrándos mosolylyal:

»Raum ist in der kleinsten Hütte
Für ein glücklich liebend Paar.«

— Nem veszem meg! — gondolta a főhadnagy — de tiltakozására nem volt szükség, mert hiszen az a fiatal leány is borzadva rázkódott meg arra a gondolatra, hogy az ő csillogó ruhája, daliás centaur-ja civil kabátba bujjék s hogy folyton olyan tentáskézű, aktaporszagu legyen, mint a papa.

A fiatalok tehát fájdalmas, érzékeny bucsút vettek egymástól:

— Örökké szeretni foglak — zokogta a leány.

— Még találkozunk ebben az életben — mondta szilárdan a férfi.

Egy év is elmúlt azóta, a gondos mama egy pillanatig sem szünt meg férjét keresni az ő szép leányának s dicséretére legyen mondva, egy év sem telt el s már akadt vőlegény. Nem szép, nem fiatal, de jó hivatalu tisztességes ember, szép fizetés és biztos nyugdíjjal. S az a szerelmes kis leány? Mit bánta

— Ne küldjék ki a férjemet, urak, a párisi világkiállításra!

Egy fiatal asszony.

— Ime, ez a levél. Hogy azonban ki rejtőzködik az »egy fiatal asszony« igazi nevében, azt csak a pénteki döntés után árulhatjuk el.

Hanem azért: Caveant consules! Tessék vigyázni az iparkamara tagjainak, nehogy magukra haragítsák a férjét Páris büneitől féltő fiatal asszonykát!

Napirend 1900. május 31-én.

Naptár: csütörtök, május 31. — Róm. kath.: Petronella. — Prot.: Petronella. — Görög-kel.: (máj. 16.) Áldozó csüt. — Zsidó: Sivan 3. — Nap két 4 óra 11 perckor; nyugszik 7 óra 45 perckor. — Hold két reggel 4 óra 30 perckor; nyugszik délután 5 óra 10 perckor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: helyenkint csapadék, zivatarok és hőszűrés várható.

— (Rózsánnap.) Nyílnak már a rózsák, a levegőt betöltik édes illatukkal s örömmel hordjuk gomblyukainkban s irigyeljük azok sorsát, melyek ott a fehérruhás lányok keblén virulnak. A szezon virága a rózsamost. A szezonnak hódol a Pécsi Dalárda is, a mennyiben alapszabályszerű dalestélyét, mely június 10-én, vasárnap délután négy órakor kezdődik, rózsánnap címmel látja el, mely mindenesetre a címnek megfelelő is lesz. A dalestélyen a dalárda hat énekszámot fog előadni. A rózsánnapon nemcsak a tagok, illetve pártoló tagok s ezek által hozott vendégek jelenhetnek meg, hanem a nagy publikum is, melynek részére meghívók fognak szétküldetni.

— (A Tettye jövője.) Városunk vadregényes, de bizony a városi hatóság gondját épen nem képező kiránduló helyére, a tettyére úgy látszik szebb jövő virrad. A mit eddig a toronyalatti szűkkeblőség nem tudott kivinni, egészen váratlanul, minden felszólítást és dicséretet kerülve, kiviszi azt egy nemes urinő aldozatkézsége. Ugyanis özv. Schmidg Károlyné grófnő, a Tettyének ez a visz-

már ő? Ha tizenhat éves korában romba döntik egy fiatal leány légvárát, az olyan mint a gyermek, melynek kezében szétpukkan a gummilabda. Csak a szilárd tárgyakban bizik már aztán. Feleségül ment a »selyemtenyésztési felügyelő úrhoz«, ki csak olyan beamter ember volt, mint a papa, örökké a selyem bogaraival pecsmelődött, vagy eperfa levelek után utazott, de mindamellett elég időt engedett arra fiatal feleségének, hogy minél többet foglalkozzék elmúlt boldogságának fájón édes emlékével . . .

. . . Dorner Frici mint az ugrásra kész macska felyton a gondolkodó szép asszony arcát figyelte, melyen édes emlékeinek, kinos gondolatainak reflexe szinte visszatükröződött, aztán egy alkalmas pillanatban lágy, melódikus hangon szinte belelépett az asszony gondolatainak keretébe:

— Pedig ha tudná édes Margit, mennyit szenvedtem azóta, mily pokoli kínokat, mikor férjhezmeneteléről értesítettek. Először arra gondoltam, hogy öngyilkossá leszek. Nem voltam elég gyáva hozzá. Aztán éjszakáztam, tivornyáztam, így akartam magam tönkre tenni . . .

— Az istenért ne folytassa — kiáltotta szinte ijedten az asszonyka s puha teste meg-rángott szive heves dobogásától. Nem is vette észre, hogy már nem »nagyságos asszonyoz-zák«, hogy Frici egy ügyes szerelmi taktikai mozdulattal erőszakosan törte szét azt a korlátot, mely közéjük furódott, csak azt tudta,

szavonultságban élő nemes matrónája, elhatározta, hogy a Tettyei vendéglő mellett egy nagyszabású, a legmodernebb igényeknek is megfelelő tánctermet építtet. A táncterem a Fetter-féle mostani vendéglő mellett épül s ezzel egy ajtóval lesz összekötve. A táncterem jóval szelesebb lesz, mint a vendéglő s e célból a sziklás hegyoldalt le fogják hordani; hosszúsága pedig kétszer akkora lesz, mint a vendéglő, melynek tövében széles körlépcsők vezetnek fel majd a táncterembe. Fetter Károly vendéglős, ki évek óta van már a Tettyén, lesz az új modern helyiség vendéglőse is s bizonyára minden tekintetben buzgó kiszolgálással fog a közönség szolgálatára állni. Az új táncterem építését holnap (csütörtökön) kezdik el s azt július első vasárnapján a Polgári daloskör nagyszabású ünnepélyvel nyitja meg. Ez ünnepélyre tervezik, hogy az összes pécsi egyleteket és sport köröket is bevonják a részvételbe, hogy így minél fényesebben ünnepelessék meg a napot, mikor a Tettyére szebb jövő virrad. A városi hatóságnak azonban figyelmébe kell ajánlanunk a Tettyére felvivő utat, mely botrányos rossz állapotban van. Itt már nem védekezhettek azzal, hogy nincs pénz; mert az út ugyancsak jó állapotban volt most két éve is, mikor urak is használták, kik a Tettyén nyaraltak s nemcsak a nép. Ha most nem is nyaral ott senki, a város polgársága megkövetelheti, hogy jó karban tartassa a városi hatóság azt az utat, mely városunk legszebb kiránduló helyére vezet; annál is inkább, mivel azzal, hogy a Tettye jövőjének fellendítésére tegyen valamit, mint mindennel, már elkészt!

— (A szigeti külvárosi iskola.) Két év óta húzódik ezen iskola építési ügye és két év óta áll üresen a lebontandó épület. A város vagyonáról van szó, tehát nem csoda, ha senki sem törődik ezzel az épülettel. Hja, ugyis lefogják bontani, gondolják a torony alatt, hát minek azzal törődni. Így nem csoda, ha utcai kerítését fűtésre hordják el, az abla-

hogy boldogsága fénykorának eszményképe közel volt az elpusztuláshoz, hogy ő érette, ő miatta meghaljon. Óh, hogy gyűlölte e pillanatban férjét, ki őt szabadon birhatja, hogy gyűlölte azt a szegény embert, kinek mindössze az volt a hibája, hogy igen sokat utazott.

Valami pokoli, meglegedett mosoly száguldott végig Frici arcán. »Nyert csatám van« — gondolta. Közelebb hajolt a fiatal asszonyhoz. Attürlésének fénylő sujtásai közül, édesen, bódítóan s veszedelmes aetherikus fellegekben tödült ki a »jokei clubb« erős illata.

— S abban a pillanatban — folytatta — midőn már közel jutottam a végpusztuláshoz eszembe jutott ígéretem, melyet önnek tettem.

— Nekem?! — A szegény fiatal asszony szinte remegett. Orcái bibor pirban égtek s idegesen babrált a buján puha zsenília párna rojtjaival.

— Igen Margit! Önnek. Azt mondtam: »még találkozunk ebben az életben.« S ime most itt vagyok, hogy beváltsam ígéretemet s részt követelek magamnak a boldogságból. . . Egy hirtelen mozdulattal felugrott székéről, leterdelt az asszony elé s átkarolva derekát, vad hévvel szorította magához.

— Jézusom segíts! — sikoltott Margit asszony s minden erejével igyekezett szabadulni a főhadnagy karjai közül, úgy vergődött, mint egy szárnya szegett galamb. De Frici acélizmu karjainak heves ölelése, az augusztusi délután tikkasztó melege, az a kiáradó veszedelmes »jokei clubb« annyira elzsibbasz-

kait beverik, a falát bontogatják, szóval lassanként elhordják s így a várost megkímélik a lebontási költségtől. Ez aztán pompás takarékosági elv, melynek folyamánya, hogy a két megvásárolt szomszédos ház sincs mult év novemberc óta bérbe adva, bár ezekre a házakra nemmondta ki a mérnöki hivatal a »dülékenység«t. Az iskola másfél holdas kertje is parlagon hever ez idő óta. Szóval a város károsodik gondatlanság által, de hisz az nem baj, felemeljük a pótradót és megtérül az a rongyos pár ezer korona bőségesen.

— (A megyei huszárok egyenruhája.) Nem csak a mi vármegyénk derék piros nadrágos, zöld kabátos huszárjairól van szó, hanem általánosán a megyei huszárokról, kik némely vármegyében még ma is úgy néznek ki, mintha a »Württemberg-huszárok« daliás kora felejtette volna őket a vármegyeházak kapuiban. A belügyminiszteriumban — ugyanis hir szerint — azzal a gondolattal foglalkoznak, hogy a vármegyei huszárok egyenruháját meghagyják-e a jövőben, vagy tán hivatalszolgákat taragjanak a huszárokból, vagy pedig a különböző vármegyék huszárjait a megye színeinek szalagjaival ellátva egy közös s egyforma uniformisba bujtassák-e? A belügyminiszter már közel jövőben véleményes jelentéseket fog e tárgyban a vármegyéktől bekérni s úgy lehet, hogy még ez év folyamán dűlőre jut a megyei huszárok egyenruhájának kérdése, mely hogy tulajdonképen miért tödött fel, — igazán nem tudjuk.

— (Hírek a jogakadémiáról.) A jogászoknak már beköszöntött a drága vakáció, már természetesen csak azoknak, a kiknek nincs vizsgájuk. Mikor az intézet igazgatósága kifüggesztette az évről határnapot jelző hirdményét a jogakadémia fekete táblájára, már akkor hirt adtunk róla s ime itt van már a jelzett nap. A jövő iskola évig nem lesz az akadémián preleció, ma tartották a tanárok az utolsót. A jogászok, kik elvégezték dolgaikat, kezdenek elszéledni s ismét

töltik, hogy néhány pillanat mulva ernyedten hajtotta a szép huszár válldragonjára fejét, melyet Frici diadalmos mosoly kíséretében csókjaival halmozott el.

Egy félóra mulva, midőn a cseléd a szobába lépett, a főhadnagy katonásan összeüztve bokáit, vidám mosollyal csókolt kezét bucsuzóra a nagyságos asszonynak.

— Tehát ha megengedi nagyságos asszonyom: a viszontlátásra

— A mielőbbi viszontlátásra főhadnagy ur — lihegte a fiatal asszony valami csodás, ernyedtt, bágyadt, de gyönyörködő tekintettel legeltetve szeméit azon az elegáns huszár alakon.

Frici amint az ajtó elé ért, közönyös arccal tekintett az órájára:

— Egy félórám van még a vonat indulásáig. . . Hm! Mégis csak érdemes volt utazni. A képzelt nagybacsit egy ideig még nem ölöm meg, csak haldokolni fog szegény. . . Legalább ha szabadság kell, megint előrántom a nagy bacsit. Az öreg ezredes még képes rá, hogy megdicsér rokon szeretetemért. Jóízűt kacagott a saját tréfáján, aztán vidáman kezdett bele a Barisson leányok chansonjába:

»Ja die Liebe, ja die liebe
Ist so schön,
Nur muss mann das Küssen
Recht verstehn. . . .

üres lesz a város, mert bizony a jogászok hiányát talán minden téren észre lehet venni. A pezsgő élet két-három hónapra megszűnik a joglyceum épületében, no és azon kívül is, hogy helyet adjon a csendnek, nyugalomnak, az egyformaságnak, mit eltüntetni részben a jogászság feladata leszen a jövő iskolai évben.

— **(Csaló segédjegyző.)** Halvax Géza volt garéi segédjegyző, a napokban megszökött Garéból s azóta úgy látszik csalásokból óhajtja magát fenntartani, mert eddig már sikerült két embert becsapnia. Az első a regenyei kis bíró volt, ki nem tudta, hogy Halvaxnak Garében kitellett az ideje s kitől a segédjegyző itt Pécsen két koronát csalt ki. Tegnap pedig beállított délután Auguszt István pécsi asztalos műhelyébe s ott garéi anyakönyvvezető helyettesnek adva ki magát, hatvan forint értékben egy íróasztalt s egy iratszékrent rendelt. Mikor a rendelésnek vége volt, az anyakönyvvezető helyettes urnak eszébe jutott, hogy »otthon felejtette« a tárcáját s ezzel az ürügygel tiz koronát kért »kölcson« az asztalostól, ki hitelt adva a csaló szavainak odaadta a tiz koronát. A derék urat különben most körözik, miután jónak látta csalásainak következményeitől való félelmében kereket oldani.

— **(Dzsidások Pécsen.)** Hangos, tarka lesz a mi ősi városunk jövő június hó negyedikén. A nagy vezérkari utról jövő cs. és kir. 12. számú dzsidás-ezred egy különítménye, mely egy főtiszt és hatvanhárom lovasból áll, hazatérőben június negyedikén Szigetvárról Pécsre érkeznek, hol el is lesznek szállásolva, mert csak másnap, június ötödikén folytatják útjukat Tolna felé. Mint értesülünk, a pécsi helyőrség tisztikara társas vacsorát rendez az érkező különítmény főtisztje és tisztjei tiszteletére.

— **(Személyi hírek.)** Záray Károly dr., iparkamarai titkár Győrből tegnap este Pécsre hazaérkezett. Aidinger János, orsz. képviselő, ki szintén résztvett Pécs képviseletében a városok kongresszusán Győrben, onnan Budapestre utazott s vele utazott Nendtvich Andor dr., helyettes polgármester is városi ügyekben.

— **(Vakmerő család.)** Vakmerő módon csapott be több korcsmárost valami ismeretlen szélhámos. Meglehetősen elegáns ruhában levő férfi állított ugyanis be tegnapelőtt s tegnap is több külvárosi korcsmába s ott pénzügyigazgatósági kiküldöttek, még pedig titkárnak adván ki magát, a borokat kezdte vizsgálni s a szesz mérését is megvizsgálván, magának busás napidíjat fiztetett. A rendőrségnek az egyik korcsmáros azután feljelentette a dolgot, a minek a csaló, ugylátszik, neszét vette, mert elszelelt Pécsről. Most azután ütök a nyomát azzal a bizonyos — bottal.

— **(Kinevezés.)** A m. kir. igazságügyminiszter dr. Rudolf Béla szegzárdi kir. törvényszéki aljegyzőt a szombathelyi kir. törvényszékhez jegyzővé nevezte ki.

— **(Esküvő.)** Ziegler Gyula gyergyóditrói körállatorvos június 4-én tartja esküvőjét Pécsen homoród-szentpáli Szent-Pály Gyula pénzügyőri felügyelő és neje Tordai Krisztina leányával, Irénnel.

— **(Jelentés a vizről.)** A főmérnöki hivatal a Tetye-forrás vizállásáról ma a következőket jelenti: A vizek tele vannak; a

Tetye forrás vizszolgáltató képessége f. hó 30-án reggel 6500 köbméter.

— **(Jegyzői vizsgák.)** Lapunk tegnapi esti számában megírtuk, hogy a vármegyeházán tegnap reggel kezdődtek a jegyzői képesítő vizsgálatok. Ma folytatták a vizsgákat, melyeknek eredményeként közölhetjük, hogy mind az öt vizgára jelentkezett segédjegyző egyhangulag jegyzői képesítést nyert.

— **(Udvári gyász.)** Legfelsőbb rendeletre: néhai Vilmos, Hessi és Rajna melletti herceg, Ó nagyhercegi Fenségeért az udvari gyász 1900. évi május hó 30-atól (mától) kezdve hat napon át, változás nélkül, bezárólag június hó 4-éig viselendő. A cs. és kir. tábornokok, törzs- és fő-tisztek az egész gyászidő alatt szolgálaton kívül a fátyolt a bal karon viselik. A cs. és kir. belső titkos tanácsosok, kamarások és asztalnokok nemzeti gyászöltönyben, arany vagy ezüst ékszerrel, színes kövek nélkül s hasonló karddal jelennek meg. A fenséges asszonyok, valamint a hölgyek fekete selyemben, fehér csipkés fejdíszszel és diszitménnyel, valódi ékszerrel, vagy szürke, illetőleg fehér ruhában fekete csipkével és fekete ékszerrel, vagy gyöngygyel jelennek meg.

— **(Elveszett)** egy hatvan koronáról szóló, május 30-diki lejáratra kiállított váltó. Elveszett továbbá egy ezüst cylinder zsebóra. A becsületes megtalálók kéretnek, adják át a rendőrségen.

— **(A bucsus kára.)** Valamelyik gyűdi bucsujárót — mert már ma is sok bucsus vonult át a városon, kik a pünkösdi ünnepekre Máriagyúdra mentek — kár ért ma délelőtt. Elvesztette az olvasóját, melyet valaki megtalált s becsületes megtaláléhoz illően felvitt a rendőrségre. Ott a tulajdonosa átveheti.

— **(A század trombitás.)** Bosta község lakói a napokban panaszt emeltek a községi előljáróságnál, hogy éjszakai nyugalomukat néhány nap óta valaki állandóan recsegő trombitaszóval zavarja. A községi előljáróság intézkedett, hogy az éjjeliőr figyelje meg a csendháborítót s nem is kellett sokáig várnia, míg felhangzott a község másik végéről a kúrtszó. Horváth István volt a csendháborító, ki valamikor a huszároknál századtrombitás volt s néhány hét óta elmebetegségben szenvedvén, rongyos huszársipkájával fején, oldalán behorpasztott század trombitájával haladt végig a községen minden éjszaka s recsegő trombitaszóval, de katonás precizitással tujja a község lakóinak a vezényjelzéseket. A szánalomra méltó embert most már rokonai kettős őrizet alatt tartják, míg majd tér nyílik számára ama szerencsétlenek között, kiknek bátran fújhatja kedvelt századtrombitáját!

— **(Meglopta az édes anyját.)** Nem ritka eset már ez sem. A fiu abban a hiszemben, hogy a mi a szüleié, az az övé is, tán meg sem gondolva, hogy mit tesz, belemarkol az anyja ládafiába, kivesz belőle pénzt amennyi kell, aztán csendesen odább áll, még lelki furdalást sem érez. Ilyen eset történt a napokban Hosszu-Hetényen, hol Balajcsik István odavaló legény az édes anyja ládjából hét koronát elloptott. Az anyja panaszt emelt a községi előljáróságnál, de mikor a fiára sült ki a lopás, ellefejtkezett minden panaszáról s zokogva esdekelte a tekintetes uraknak, hogy

ne bánták az ő rossz, önmagáról megfeledkezett, de: egyetlen fiát!

— **(Vak halak.)** Kentuckyben és Indiában üregek vagy sötét barlangok vizében apró ritka halak élnek, a melyekből eddig egyetlenegy sem tudtak élve Európába hozni. A tudósoknak vagy ritkaságyűjtőknek meg kellett elégedniök azzal, ha egy ilyen érdekes halat spirituszban tartogatva tanulmányozhattak. Nemrégiben azonban sikerült öt példányt élő állapotban szállítani Londonba, ahol az állatkert külön akváriumában helyezték el őket. Minthogy a halacska legszívesebben a sziklamélyedésekben húzódnak meg, új otthonukat is teljesen a természetes tartózkodási helyök mintájára üregekkel, mélyedésekkel ellátva rendezték be. Ezek a vak halak egész kicsinyek és még a legkifejlettebb sem nagyobb öt hüvelyknél. Szemük tökéletesen el van rejtve a bőr alatt, s valószínű, hogy látó szervek azért pusztult el tökéletesen, mert a sötétségben élve, azt sohasem használták.

— **(Rablótámadás az országton.)** Kezdünk lassacskán visszafejledni a Sobri Jóska, Rózsa Sándorok és Gligor Tamások rabló-romantikus világába, melyben a jámbor utasokat némelykor teljesen levetkőztették azok a hirhedt nevű rablóvezérek. S egy ilyen nem csekély merészséggel és vad erőszakkal elkövetett rablásról kapunk most hírt. Böröc Mária férjzve volt Deák Józsefné, jelenleg Balázs Mihályné püspökbogádi lakosnő a napokban bevásárlás végett bent járt Pécsen. Estefelé gyalog indult haza s baj nélkül el is érkezett a szabolcsi szürüig, ahonnan hirtelen két marcona alak ugrott elő. Megfogták a védtelen asszonyt, földre teperték, aztán behurcolták a szürübe, hol elvették tőle kosarát, kenyerét, lehúzták róla a kabátját s egy kendőbe kötött három koronáját is ellopták. Mire az asszony hörgő segélykiáltásaira a mezőőrök figyelmessé lettek, hirehamva sem volt a rablóknak, kiket azonban a megtámadott asszony panaszra folytán megindult nyomozás során sikerült Soós István és Gallé Miklós pécsi lakosok, közművesek szeméjében elfogni. A jómadarokat átadták a bíróságnak.

— **(Lóosztályozás Pécsen.)** Püspökbogád, Hosszuhetény és Somogy községek lovainak osztályozását ma délelőtt tartották meg Pécsen a budai külvárosi vásártéren. A lóosztályozáson a hadsereg részéről Jeney Henrik tüzérfőhadnagy, a járás képviseletében Vaniss Sándor főszolgabíró, a községek részéről Horváth Ferenc p. bogádi, Bayerlein János hosszuhetényi és Jakobovits Ferenc somogyi jegyzők vettek részt a bizottságban. Az osztályozásra előállított lovak száma meghaladta a százat, melyeknek nagyobb részét háboru esetén katonai szolgálatra alkalmasnak találta a bizottság.

— **(Egy kis leány a bicikli kereke alatt.)** Ma délelőtt majdnem végzetes szerencsétlenség történt egy kis leánynyal a Makár-utcában. A mint az utca egyik oldaláról a másikra akart átmenni, egy vágató kocsit, meg egy bicikli jött vele szembe. Az előbbi elől szerencsésen kitért, ellenben a bicikli áthaladt a földre esett gyermek lábán, ki azért, hogy az ijedségen kívül komolyabb baja nem történt, az örökös gondviselésnek tartozik hálával. Miután ily esetek nap-nap

mellett történnék, ideje volna, hogy a biciklisták sportjuk gyakorlása közben kissé körültekintőbbek legyenek.

— **(A magyar katolikus egyház 900-as évfordulója alkalmából tartandó ünnepély.)** Villányban jun. hó 5-én (pünkösd kedden) délelőtt az iskolában lesz megtartva az ünnepély a püspök által kiadott program szerint. Délután pedig nagy majális lesz tartva a község erdejében.

— **(Társas vacsora.)** Villányban az Ipartestület a tanoncok kiállításának bezárása után a »Központi kávéház«-ban nagy társas vacsorát rendez, melyre már több, mint százan jelentkeztek.

— **(Villanyvilágítás Siklóson.)** Nagy port vert föl az a hír, hogy Reich E. egy villanyvilágítási telepet akar létesíteni Siklóson. Alig kezdődött meg az aláírások gyűjtése, már is 600 lángra történt az előjegyzés, ami Siklós lakóságának szép érzékéről és a világítás tökéletesítésének szükséges voltáról tesz tanúságot.

— **(Nem jó minden este . . .)** Azt mondja a nóta, hogy: »Nem jó minden este a kapuba kiállni!« S e zamatos nóta szövegének valódiságáról tegnap este nem valami kellemes körülmények között győződött meg egy sánc-utcai konyha hölgy. Odakint a krajcár kaszányában már rég elfújták a takarodót, mély csend volt az utcán, csak néhány randevun elkésett baka cipősarkának hangos, szapora kopogása hallatszott s a konyhahölgy még egyre elmélyedve szerelmes gondolataiba

támasztotta a kapu-félfát, midőn arra haladt egy berugott legény, kinek nem volt külön dolga, minthogy szerelmi ajánlataival ostromolja a konyhahölgyet. Mikor aztán látta, hogy a szakácsné nem hallgat a szép szóra, elrántotta a kapuból s hatalmasan elverte, mely szokatlan »udvarlását« csak akkor hagyta abba, midőn a leány sikoltozására a házbeliek kisiettek. Ezek azonban nem láttak már senkit, mert az udvariatlan szeladon kerekelt oldott. Hogy ki volt az illető, azt eddig még nem tudni, valószínű azonban, hogy nem is fogják megtudni — soha!

— **(Meg akarok halni!)** Illatos májusi levegő, nyiló bokrok, susogó falevelek, vérpezsdítő intenzív meleg, aztán szerelem, szerelem s ismét szerelem! Azzal a fenti tragikus felkiáltással tegnap délután Herend községben Fosztó József odavaló gazda egyik cselédleánya futott ki az utcára s nagy, élesre fent konyhakést villogtatott a kezében. Megakarta magát ölni, de ebbeli szándékában megakadályozták a házbeliek, kik a futásnak eredt leányt üldözőbe vették s sikerült is nekik végre a leány kezéből a konyhakést kicsavarni s megakadályozni az öngyilkosságot, melynek indító oka: az illatos májusi levegő, a nyiló bokrok, susogó falevelek, a vérpezsdítő intenzív meleg, aztán a szerelem, szerelem s ismét a szerelem!

— **(Kofaasszonyi bók.)** Egy szélesszájú, piros képű szuszogó kofaasszony járt ma a városházán, hogy egy régi ügyesbajos dolganak utána nézzen. A hivatalnok

tudtára adta a kofának, hogy az ügye befejezést nyert.

— No hála az urának, csak hogy már véget ért, se több nem köll többet az urral gyalázatoskodnom, — jegyezte meg kofa s arcán meglátszott, hogy nagyon meg volt elégedve a csinos kifejezés fölött.

— **(Ötezer kisasszony — egy csomóban.)** Amerikában a többek között egy kis hölgybizottság is megy Párisba kiállítást nézni. Ötezer kisasszony egy csomóban, valamennyi tanítónő. Az Egyesült Államok tanítónőinek szindikátusa rendezi a kirándulást. Külön hajókon jönnek Havreig, onnan különvonatokon Párisba. Abban is különbözik ez a társas utazás a többitől, hogy szabad minden kisasszony, mint a madár. Ott vesz magának lakást, ahol akar s úgy él, ahogy neki tetszik. Csak egy programpontra kötelező. Mind az ötezer kisasszony a Concordetérre megy reggelenkint s itt aztán megbeszéli azt, hogy mi legyen a nap programja. Annyit megjósolhatunk minden nagyobb prófétai ihlettség nélkül is, hogy ezeknek a kis reggeli konferenciáknak az lesz az eredménye, hogy a Concordetér és környékének lakói kiköltöznek. Hát ha még egy kis nézeltérés is támad a hölgyek között . . .

— **(Fatolvajok.)** Krámer András, döbröközi lakos udvarában a minap tolvajok jártak. Az ott nagy rakásban álló ölfát dézsmálták meg az éj leple alatt s egy jó kocsi-derékra valót elloptak belőle. A tolvajoknak kedvezett a szerencse, mert ki sem vette őket

ron áttörő napsugár játszadozott göndör fürteivel és meleg árnyat vetett halvány arcára és fehér kezére, a melyben az pihent.

John szemben állott az alvó leánynyal és elmerült nézésébe. Ujra elfogta a vágy, hogy azt a női rejtélyt megfejtse. Pedig mily sok férfi esett már áldozatul ilyen vágnak és maradt elég ideje megbánni, hogy nem hagyta kielégítetlenül. Nem jó az embereknek rejtélyek felfedezését kutatni, maradjanak csak meg amellől, amit tudnak, ami be van bizonyítva, elégedjenek meg a nap világosságával. Vannak emberi szívek, a melyekről nem jó a leplet lehuzni, szívek, amelyekben sok minden alszik, mint az alvó agyában a meg nem álmódott álmok. Ne vond el a fát, ne sutogd az élet szavát a csendben, ahol minden alszik, nehogy a szerelem gyújtó lehelete alatt sötét árnyak képződjenek, szilárd alakot öltsenek és téged rémítsenek!

Egy perc telhetett így el, amikor Jess hirtelen megrezzent és nagy szeméit, amelyekre még az éj árnyai nehezettek, felvetve, John megpillantotta.

— Ah — rebegé a leány halkán — ön az valóban, vagy csak álmom?

— Ne ijedjen meg — viszonzá az ifju vidáman — én magam vagyok elevenen.

A leány egy pillanatig elfedte arcát kezeivel, aztán lassan leengedte ezeket. Az ifju észrevette, hogy a leány szeméi abban az egy pillanatban csodálatosan megváltoztak. Még mindig oly szépek, oly nagyok voltak, mint máskor, de mégis megváltoztak. Ugy néztek ki, mintha a lelke tekintett volna ki belőlük. Bizonyára attól volt,

Megmutatta hosszú, vastag botját, amelyen több bevágás volt látható.

— Körültekinthet, keresztül-kasul gázolhatja a füvet, bujkálhat a bokrok között, vizsgálódhatik, ameddig akar, de egy napon szembe fogja találni Jantjét és Jantjé meg fogja találni őt!

— Miért lovagolt el Müller Frank olyan hamar? — Kérdé Bessiet nagybátyja, amikor ez a verandára visszatért.

— Egy kis szóváltásunk volt, — válaszolt ez röviden nem tartván szükségesnek, hogy a dolgot az öreg embernek megmagyarázza.

— Valóban! Légy óvatos, kedvesem. Nem jó összeütközni olyan emberrel, mint Müller Frank. Ismerem számos év óta, fekete a szíve, ha ellenkeznek vele. Tudod kedvesem, kijöhetsz egy bural, ki egy angollal, de a fajkeresztelésből származó kutyákkal nehéz elbánni. Körvesd tanácsomat és békülj ki megint Müller Frankkal.

Ez a bölcs tanács nem volt épen alkalmas, hogy Bessie hangulatát felderítse, amely már anélkül is meglehetősen nyomott volt.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Álmokképek.

Midőn Niel John a Müller Frank közeledésére Bessiet a verandán elhagyta, felkapta fegyverét, fűtült Pontac vizslájának, felült ponyjára, amelyen vadászaton lovagolni szokott és elindult foglyokra vadászni. Wakker-

észre és szabadon garázdálkodhattak. A káros feljelentésére most folyik a nyomozás kilétük felderítése végett.

— **(Kirándulás Abaligetre.)** A »Pécsi Polgári Tornaegylet« június 3-án (Pünkösdi vasárnapján) kirándulást rendez Abaligetre. Gyülekezés a sétaterén. Indulás reggeli 4 órakor. Utirány a bárány-ut, remete-rét, Orfű, Abaliget. Hazafelé a Jakabhegyen át fog a kiránduló társaság visszatérni. Az igen tisztelt közönséget felkéri az egyesület, hogy minél nagyobb számban csatlakozzék a kiránduló társasághoz.

— **(A szép kilátások imádója.)** A párisi lapok sokat foglalkoznak mostanában egy előkelő s durgazdag francia ember szenvedélyével, a ki gyalog, vagy kocsin és lóháton járja be az ország minden tájékát és szép kilátásokat keres. Ha valahol azt találja, hogy néhány fa vagy ház rontja a hatást, vagy elveszi a kilátást, rögtön tárgyalásokba bocsájtkozik az illető tulajdonossal s akár milyen költségen keresztülviszi, hogy a zavaró fa vagy ház elkerüljön az utból. Néhol óriási kiadásokkal jár ez a szenvedélye, de ő legfőleg egy-két órahosszat gyönyörködik a táj szépségeiben és aztán tovább vonul. A durgazdag ur kirándulásai közben igen szerényen él, csak egy öreg szolga kíséri mindenütt, a ki már maga is valóságos kilátás-vadász lett.

— **(Meglopott asszony.)** Böjtös Mihályné, nyáros-pusztai lakos, egy napi keresményét, egy koronát egy kendőbe kötve tartogatta a kosarában, mikor Felső-Ireghről

hazafelé igyekezett. A fáradtság azonban elnyomta és egy fa alá leült pihenni. Ott elszundított s mikor felébredt, a kosarából a kendővel együtt a pénze is eltűnt. Valami leketlen csavargó meglopta, míg aludt, a szegény asszonyt, ki most feljelentette az esetet a hatóságnál. De hogy a tolvaj megkerüljön valaha, azt kötve hiszszük, mert hiszen a szegényt még az ág is húzza!

— **(Iparos tanonc kiállítás)** rendezése van tervbe véve Siklóson, június végére. A kiállítás körül fáradoznak az iparos isk. felügyelő bizottság, az ip. isk. tanítók, az ipartestület, az iparosolvasókör. A kiállítás az »iparosolvasókör« nagy termében fog megtartatni, s itt fogják kiosztani a jutalmakat és elismerő okleveleket. A pécsi kereskedelmi és iparkamara 50 korona jutalmat osztat ki. A kiállítás védnökéül egy baranyamegyei előkelő iparost kérnek fel.

— **(A ki a máséből épít.)** Szommer Márton udvardi lakosnak akadt olyan titkos éjjeli látogatója, a ki — ugylátszik — a máséből akar építeni. Erre vall ugyanis az a tény, hogy Szommer udvarából valaki egyik közelmúlt éjjel elemelt két gerendát, melyek házépítéshez voltak elkészítve. S bár a gerendákat hamar nem lehet beépíteni, még ezideig nem tudták megállapítani, hogy ki lopta el azokat.

— **(Tolvaj a padlásán.)** Engel Gyula udvardi lakosnak a padlásán minap tolvajok jártak. Egy pár zsák árpát emeltek el anélkül, hogy azt a káros észrevette volna.

Feljelentésére a nyomozás megindulván, az ellopott árpát meg is találták egy kereskedőnél, kinek azt a tolvajok eladták. Most a kereskedő utmutatása alapján folyik a nyomozás a tolvajok kinyomozása végett.

— **(Egészen újak)** Schönwald R. 1852. év óta fennálló pécsi aranyműves és órásnál a szépkivitelű és csodás olcsó valódi aranyból készült anulettek, melyek a legszebben vannak Szt. Antal, Szt. József, Rafael madonnákkal zománcozva és mind rendkívül becses bérnalási ajándéknak nagyon alkalmasak, mely tárgyaknak megtekintését ajánljuk tisztelt olvasóink becses figyelmébe. — **A bérnalásra alkalmas szebbnél-szebb női és férfi órák 5—6 forinttól kezdve a magy. kir. főfémjelző hivatal által megvizsgálva kaphatók Schönwald R. órás és aranyművesnél Pécsen Király-utca a városház épületében.**

Művészet, irodalom.

○ **Kossuthnak leghivebb arcképe 1849-ből.** Remek kivitelű arcképe készült el a nemzet atyjának. Gróf Kreith Béla a budapesti Kossuth-muzeum alapítója, régen fáradozott azon, hogy a szabadságharc legnagyobb fiának képeit hiv reprodukcióban terjeszse. Most jelent meg Kossuth Lajos életrajzi arcképe gyönyörű fényképnyomatban. Ez a kép az eddigiek közt Kossuthnak legtökéletesebb, leghivebb arcképe 1849-ből, tehát abból a korból, a mikor küzdelmeinek és dicsőségének zenithjén állott. Mint ilyen kétszeresen drága ereklye, mert ebből az időből nincsen róla hiven készült képünk. Ezen az arcképen min-

stroom környékén sok a fogoly egy bizonyos nagy faja, amelyeknek vidám hangu csalogatása minden oldalról az igazi vadászszívet élénk örömmel tölti el.

John ponyja óvatosan lépdelt a halmok felé. Pontac, a kutya két, háromszáz lépésre szimatolt.

Egyszerre észrevette a vadász, hogy vizslája mintegy megkövülten állt meg egy mimozabokor előtt. Hozzásietett ahogy csak tudott.

A kutya még néhány másodpercig mozdulatlan maradt, aztán lassan hátrafordította a fejét, nézve, nem jön-e gazdája. John ismerte tulajdonságát. A különös öreg állat háromszor szokott így megfordulni és ha a vadász akkor sem volt helyén, felriasztotta a madarat. Ez olyan szabály volt, amitől a kutya még sohasem tért el, mert türelmének szilárdul meg volt szabva a határa. De most odaérkezett John, mielőtt a mondott határ elérve lett volna. Leugrott a ponyról, készült a lövésre és közeledett a helyhez, telve boldog várakozással. A kutya még mindig mozdulatlanul állott, szája habozott, szemei mereven és hidegen meredtek ki és feje és ábrázata, amelyen ösztönszerű vadság kifejezése ült, a legmagasabb fokig feszültek.

A vadász közvetlenül a mimóza bokor alá érkezett és óvatosan csuszott a hasán a meleg, piros fűvön. Leste, hol rejtőznek a madarak.

»Brr!« és mintha nagy tollas bomba pattant volna szét körülötte. Legalább tizenkét pár és mind a csőrüket egymáshoz szorítva nem nagyobb területen, mint egy székkerék. John fegyvere felemelkedett és eisült. De sajnos idejekorán.

— Elhibáztam! Hamar a másik csövet!
Ugyanaz az eredmény!

A továbbiakra fátyolt vetünk. Egy pillanattal később vége volt mindennek és John és kutyája kölcsönös megvetéssel néztek egymásra.

— Ez a te hibád, ostoba állat! — kiáltott fel John. Azt hittem, fel fogod őket riasztani, azért lőttem időelőtt.

— O, o, — szólott a kutya, azaz legalább tekintete ezt fejezte ki, — o, te bárgyu vadász! Hát aztán mit ér neked a jó pozíció. Ez még egy kutyát is kihozhat sodrából.

A lánc, azaz inkább a madarak tömege eloszlott, amíg John egymásután négy foglyot terített le, anélkül, hogy állásából kimozdulnia kellett volna.

Az élet mindenkinek hoz gyönyörűséget, de egy sincs, amelyet a vadász gyönyörével össze lehetne hasonlítani, ha fegyverét szerencse éri. A vadászat remek mulatság, csak az a kár, hogy kegyetlen is.

Körülbelül ezeket gondolta magában John, mialatt az elejtett foglyokat táskájába csömöszölte. Aztán lovát vezetve kutyájától követve barangolt tovább a halmon felfelé, csodálattal eltelten a vadregényes környék felett.

Egy sziklához ért, amelynek egyik kiálló darabján egy fiatal hölgyet pillantott meg. Megismerte Croft Jesst, aki nyilván rajzolóval volt elfoglalva.

Lovát és kutyáját magokra hagyva, halk léptekkel lopózott a leány közelebe. Ez nem hallotta a közeledő léptek nesztét, mert amint John odaért, elszenderedve találta. Kalapja mellette hevert, de a bokor árnyat nyújtott. Feje előre hajolva vázlatkönyvén nyugodott. A bok-

den ott van, ami benne nagy volt: a tűz, az elszántság, a hazáért és nemzetért való rajongás, a szabadságérti lelkesedés és a lángész ihlete. Kossuth Lajos ilyen volt, csakis ilyen lehetett. Valóban nemes és hazafias szolgálatot teljesítettek azok, akik ezen legujabb Kossuth-arcképet a magyar közönség számára megteremtették. Ne hiányozzék ez a kép egyetlen házból, egyetlen körből sem. Ez életnagy arckép ára csak 3 frt 40 kr. s megszerzhető az 1848—49-iki ereklyemúzeumban Budapest, IV., gránátos-utca 14. Szabadságharcunk hőseinek és vértanúink emlékeinek e pantheonát támogatja mind, aki a becses képet megszerzi.

○ **Somogyiék Kaposvárott.** A kaposvári arénában a »Baba« című operettel kezdte meg Somogyi színtársulata előadásainak sorozatát Kaposváron. Azóta közepes számú közönség előtt folynak az előadások s minden nap érdekes újdonságok kerülnek színre. A megnyitó előadás után Napoleon öcsém bohózat adatott, a közönség sokat nevetett és tapsolt, majd a Görög rabszolga operett ment kitűnő előadásban. *Csik Irén, Forrai Ferike, Lányi Edith, Szilágyi, Szarvasi* és főképpen *Pintér* arattak sok tapsot. Vasárnap két előadás volt: délután a Babszem Jankó és este a Kurucfurfang népszínmű, mely kitűnő, összevágó előadásban s diszes és korhű kiállításban került színre. Hétfőn Herceg Ferenc vigjátékát, az Első vihart adták.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetel

1900. május 30. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált = mm. 761.6 (emelk.)
Hőmérsék = 16.0 °C.

• maximuma: 23.4 °C
• minimuma: 14.6 °C.

Párányomás: 9.2 mm.

Relatív nedvesség: 67.

Felhőzet: 6. Cum. E.

Szélirány s erő: N. W. 3.

Csapadék 24 órai: 10.2 mm. V.

Enyhe, szeles, esős idő várható. derüléssel.

Dr. Czirer.

Törvénykezés.

Felelbiteli bűnügyi tárgyalások a pécsi kir. táblánál.

A pécsi kir. ítélőtábla ma négy ügyet intézett el a felelbiteli szóbeli bűnügyi tárgyaláson. A holnapi napra ismét három bűnügy van kitűzve.

A nagykanizsai kir. törvényszék zsarolással s könnyű testi sértés vétségével vádolt *Varga Imrét* s annak társait a vád és következményei alól felmentette, mely felelbitést a kir. tábla is helybenhagyta. A pécsi királyi tábla ítélete ellen azonban a megjelent panaszos semmiséget jelentett be s így az ügy tovább megy.

Krasz Péter orgazdaság büntetével volt vádolva s a nagykanizsai kir. törvényszék beígazolva látván a vádat, két évi börtönre s három évi hivatalvesztésre ítélte a vádlottat; szabadságvesztés büntetéséből a vizsgálati fogságból egy hónapot számított be. A megfelelbitett ügyben a kir. tábla azzal hagyta helyben az elsőfoku bíróság ítéletét, hogy a büntetés kiállása ma veszi kezdetét s a vizsgálati fogságért négy hónapot vesz kitöltöttnek.

A kaposvári kir. törvényszék annak idején lopás büntette miatt 8 havi börtönre s három havi hivatalvesztésre ítélte *Horváth Józsefet*. A kir. tábla az elsőfoku bíróság ítéletét megváltoztatta annyiban, hogy a nyolc hónapot hat hónapra szállította le s a vizsgá-

lati fogságból három hónapot vett kitöltöttnek. *Jókai Józsefet* a pécsi kir. törvényszék magánlak sértés és súlyos testi sértés vétségéért egy havi fogság főbüntetésre s egy napi fogságra átváltoztatható tiz korona pénz büntetésre ítélte el, mit a kir. tábla helyben hagyott. Az ítélet jogerős.

§ **Bírósági előléptetések.** A kir. igazságügyminiszternek az 1893. évi IV. t. c. 5. és 13. § ai, illetve az 1900. évi VI. t. c. 8. §-a alapján kiadott rendelete értelmében a pécsi kir. ítélőtábla területén előléptek:

A VII. fizetési osztály 1-ső fokozatába:
(1900. január 1-jével kezdődő hatálylyal.)

Bogyay Pongrác pécsi tszéki bíró
Balaskó János dárdai jbíró

(1900. február 1-jével kezdődő hatálylyal.):

Filipich János letenyei jbíró
Tarcsai Károly kaposvári tszéki bíró.

A VII. fizetési osztály 2-ik fokozatába:
(1900. január 1-jével kezdődő hatálylyal.)

Szentpétery József paksi jbíró
Kiss Károly szegzárdi jbíró

(1900. február 1-jével kezdődő hatálylyal.):

Perczel Ákos kaposvári tszéki bíró.

A VIII. fizetési osztály 1-ső fokozatába:
(1900. március 1-jével kezdődő hatálylyal.):

Dr. Neusiedler Antal n.-kanizsai tszéki bíró.

(1900. április 1-jével kezdődő hatálylyal.):

Visy Pál siklósi jbíró.

A IX. fizetési osztály 1-ső fokozatába:
(1900. január 1-jével kezdődő joghatálylyal.):

Kollarits Mihály csaktornyai albiró
Hochreiter László csurgói „
Fodor János tabi „
Nunkovich Sándor letenyei „
Klestinszky Dezső igali „
Varga Jenő sásdi „
Öttinger Rajmár betétszerkesztő albiró
Luchkovicz Gábor „ „
Dr. Molnár Jákó „ „
Dr. Remsey Lajos marcali albiró
Vodicska Ferenc pécsi tszéki albiró
Makara Iván n.-kanizsai „
Dohman Miklós kaposvári „
Dr. Gyenes József pécsi alügyész
Németh József szegzárdi albiró
Gózonny Sándor n.-kanizsai tszéki albiró
Dr. Vass Lajos kaposvári alügyész
Dr. Berzenyi Jenő siklósi albiró
Maurer Frigyes dárdai albiró
Szarka Jenő pécsi táblai tanácsj. albiró
Sebestyén Lajos Jenő szegzárdi albiró
Klie Lajos „ „
Dr. Obetko Dezső pécsi „
Szikrai Odó pécsváradi „
Jeney László szegzárdi alügyész

(1900. március 1-jével kezdődő hatálylyal.):

Bán Zsigmond bonyhádi albiró
Székács Pál dárdai albiró
Megyeri Dezső gyönki albiró

(1900. április 1-jével kezdődő hatálylyal.):
Báró Eötvös József pécsváradi albiró.

A IX. fizetési osztály 2-ik fokozatába:

(1900. január 1-jével kezdődő hatálylyal.)

Kovács István siklósi albiró
Bajnovics Ármin pécsi tszéki albiró
Dreven Lajos n.-kanizsai „
Szendrődy Dénes pécsi táblai t.-jz. albiró
Szakály Gyula nagyatádi albiró
Dr. Rásky József kaposvári alügyész
Bajóti Ödön tabi albiró
Dr. Kővágó Sándor gyönki albiró
Dr. Rákosi Imre pécsi alügyész
Dr. Fischer József perlaki albiró

ifj. *Krivácsy Károly* paksi albiró
Aldor Ödön szegzárdi tszéki „
Scheurer Károly lengyeltóti „
Dr. Szegő Hugó csaktornyai „
Dr. Jellachich Lajos mohácsi „
Ajkay Miklós keszthelyi „
Onodi Szabó Károly sásdi „
Dr. Sánta Gyula tamási „
Rusicky Richard bonyhádi „
Dr. Kendi Elemér n.-kanizsai alügyész
Alberti Ernő szent-lőrinci albiró.

(1900. április elsejével kezdődő hatálylyal.):

Roxer István d.-földvári albiró
Szibert Gyula perlaki „

A X. fizetési osztály 2-ik fokozatába:

Herceg József pécsváradi tkvvezető
Szabó Lajos pécsi táblai irodatiszt.

A XI. fizetési osztály 1-ső fokozatába:

Fejős Imre szegzárdi tszéki aljegyző
Kugler Náthán Nándor mohácsi jbíró-
sági irnok
Korniss Dezső pécsi tszéki irnok.

A XI. fizetési osztály 2-ik fokozatába:

Jellachich Károly szent-lőrinci jbíró-sági irnok

Szekeres Tivadar sásdi jbíró-sági irnok
Petrovics Gyula siklósi jbíró-sági irnok.

§ **A méhtolvaj.** *Darabos József* pécsi lakos, még a mult év őszén éjnek idején bemászott *Türr Mihály* pécsi lakos kertjébe, honnan négy kas méhet lopott el. Ezzel azonban nem elégedett meg, hanem ugyanazon éjjel bemászott még *Escher Alajos* kertjébe is, hol szőlőt akart lopni, de rajtavesztett, mert megcsipték. Mindazonáltal sikerült neki kimenekültni a gazda kezei közül s futásnak eredve nem is tudták újra megtalálni, mig végre az utána megindított nyomozás során sikerült *Darabos Józsefet* Szlavoniában *Stepin* pusztán folyó évi május hó tizenharmadikán elfogni s átadni a pécsi kir. ügyészségnek. A pécsi kir. bünyenyítő törvényszék ma délelőtt tartott fő-tárgyalásán foglalkozott ez ügygyel s betöréses lopásért hat havi börtönre ítélte *Darabost*. Az ítélet jögerős.

§ **A ki nem akar fizetni.** *Kis Tóth Balázné* született *Dobos Julis* patacsi lakosnő még 1897-ben megbizta *Szekrényessy Ferenc* pécsi ügyvédet, hogy egy patacsi asszonytól 197 forintot hajtson be. Az ügyvéd meg is indította a pert, de mire végrehajtásra került a dolog, kisült, hogy az adós minden vagyonát eladta. Így a felmerült 112 frt perköltséget *Kis Tóth Baláznénak* kellett volna megfizetni, ki azonban vonakodott ezt megtenni. Mikor végül az ügyvéd perrel fenyegette, könyörgőre fogta a dolgot s hajlandónak nyilatkozott a perköltséget megfizetni. Ez azonban pusztá szó volt csupán, mert az asszony nem fizetett s így pert indított ellene *Szekrényessy* ügyvéd, ki azonban a telekkönyvbe tekintve arra a kellemetlen tapasztalatra jutott, hogy *K. Tóth Balázné* időközben minden ingatlan vagyonát anyja, *Kardos Julisra* iratta át. Ekkor a becsapott ügyvéd a btk. 386. §-a alapján tulajdon elvonás címén fenytő pert indított a makacs adós ellen, melylyel ma foglalkozott a pécsi kir. törvényszék, mely tekintettel arra, hogy az ingatlan átíratásakor az ügyvéd követelése jogerős ítélettel még érvényesítve nem volt, a vádlottat felmentette. Az ítélet ellen *Szekrényessy Ferenc* ügyvéd felelbitést jelentett be.

Tanügy.

(**Vizsgák Villányban.** Az idei évről vizsgálatok Villányban következő sorrendben tartatnak meg: elemi népiskolában június hó 18., 19. és 20-án lesznek megtartva. Június hó 21-én lesz a Te Deum. Az iparostanonc iskolában hittanból jun. hó 7-én, a többi tantárgyakból június hó 24-én. A gazdasági iskolában pedig szintén június hónapban lesznek a vizsgák.

(**Magánvizsgálatok a vidéken.** Jövő június hónapban kezdik meg vidéken a magánvizsgálatokat. A pécsi kir. tanfelügyelőséghez eddig két vidéki iskola jelentette be a magánvizsgálatok határidejét. A *siklói* polgári iskolában június hó 25-én kezdődik a magánvizsgák írásbelije, a szóbelit június hó 26., 27. és esetleg 28. napjain tartják. *Mohácson* a mohácsi állami polgári iskolában június hó 15-én kezdődnek a magánvizsgálatok. Ekkor tartják az írásbelit, míg a szóbeli vizsgák határidejéül június hó 20. és 21-ike van kitűzve.

Közgazdaság.

□ **Hogyan állnak a vetések?** Somogyvármegye szili és tabi járásában a búzak ugyan nagy részben szépek, habár van ritkás és apró is; de akár késői akár korai lenne a vetés is, nagyon meglátszik benne a rozsdá. A rozsnak egy részét nemcsak itt, hanem a szomszéd Tolnamegyében is kiszántották; a mi megmaradt, az ritka kivétellel jó rozs. Az árpa sárga a sok hideg időtől. A zab, kukorica, burgonya, répa szép; részben már megvannak kapálva a kapások.

TÁVIRATOK.

— **A delegációból.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Budapesten ma mindkét delegáció ülészett. A magyar delegációban harmadszor is megszavazták a külügyi tárcát.

— **A valuta aranyai.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A valuta-rendezés céljaira beszerzett aranykészleteket ellenőrző országos bizottság ma a pénzügyminiszteriumban *Horánszky* Nándor elnöklésével ülést tartott, melyen *Lukács* László pénzügyminiszter is jelenvolt. A bizottság megvizsgálta az aranykészletek álladékaról előterjesztett kimutatást s konstata, hogy a készletek álladékaiban a legutóbbi ülés óta nem történt változás.

— **Elhalt osztrák író.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Bécsben *Gemringer* (Gerhardt) Leo író tegnap meghalt.

— **A transzváli háboru.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Londonban *Salisbury* miniszterelnök a City konzervatív klubjában beszélt s azt mondta, hogy a kormány eltökélt szándéka a háboru ismétlődését megakadályozni. Valamennyi afrikai állam boldog tagja kell, hogy legyen a brit birodalomnak.

Lourenco-Marquezból jelentik, hogy *Krüger* kijelentette, miszerint lemond a további ellenállásról, ha az országban megmaradhat.

Roberts annyira elvágta az utat, hogy *Krüger* és *Steyn* elnökök sem fognak megmenekülhetni. Jövő vasárnap akarja *Roberts* proklamálni Transzválnémetülését is.

Roberts magához hívatta *Krause* johanesburgi városkapitányt s a kapitány kifejezte meghódolását, mire *Roberts* ünnepelesen bevonult a városba.

— **Bosnyákok Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A bosznia és hercegovinai mohamedán küldöttséget *Visontai* Soma képviselő ma vezette *Szell* Kálmán miniszterelnökhöz s előadta a küldöttségnek királyi kihallgatás iránti kérelmét. *Szell* megígérte a kérelem támogatását.

— **Kétezer munkás sztrájkol.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Budapesten ma reggel az állami gépgyárból kétezer munkás kivonult, a munkát abban hagyta.

— **A francia hadügyminiszter lemondása.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Párisban *Gallifet* hadügyminiszter a következő levelet intézte *Waldeck-Rousseau* miniszterelnökhöz:

— Van szerencsém arra kérni, hogy lemondásomat a köztársaság elnöke elé terjessze. Nagyon beteg vagyok. Legutóbbi betegsémem következtében megrendült egészségem nem engedi, hogy a pillanat minden izgalmának ellentálljak.

Gallifet lemondását elfogadják s a francia hivatalos lap ma dekretumot fog

közölni, melylyel *André* tábornokot nevezik ki hadügyminiszternek.

Gallifet lemondásának okául azt emlegetik, hogy spiclik vették körül, akik még leveleit is felbontották. *André*t maga ajánlotta.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Szöllősgazdák

figyelmébe!

Hazai gyártmány.

8 és 5 águ juttafonál szőlővesszők kötözésére gombolyagban kilója 96 fillér.

Elég 2000 tőke megkötözésére.

Felülmul minden eddigi kötőanyagot.

Egyedüli jó minőségben kapható

Gipsz József

kötéláru üzletében

Pécsett, II. ker. belv. országut 47. sz.
saját házában.

Legszébb kirándulási hely! Pécs-Bányatelepen
az 1000 éves gesztenyefához.

Van szerencsém a n. t. kiránduló közönségnek tudtára adni, hogy helyiségemben az idén is, úgy mint minden évben,

**kellemes
üdülő helyet**

talál.

Jó és izletes ételek, kitűnő italok pontos kiszolgálás mellett.

Minden vásár- és ünnepnapon zene.

Társaskocsik a Magyar-Király szállóból naponta délelőtt 11-től kezdve közlekednek oda és a vissza szükséglethez képest.

Számos látogatást kér

kiváló tisztelettel

Gebhardt István vendéglős.